

Lăsați să crească împreună până la seceriș

Comentariu Evanghelic al P. Alberto Maggi OSM

Mt 13,24-43

24 Pe vremea aceea Isus le-a prezentat o altă parabolă: „Împărăția cerurilor se aseamănă cu un om care a semănat sămânță bună în ogorul său. 25 Dar pe când oamenii dormeau, a venit dușmanul lui, a semănat neghină prin grâu și a plecat. 26 Când a răsărit grâul și a dat rod, atunci s-a văzut și neghina. 27 Venind servitorii stăpânului, i-au spus: «Stăpâne, oare n-ai semănat sămânță bună în ogorul tău? De ce are, deci, neghină?» 28 El le-a spus: «Un om dușmănos a făcut aceasta». Servitorii i-au spus: «Vrei să mergem ca să o smulgem?» 29 Dar el le-a zis: «Nu, ca nu cumva, smulgând neghina, să scoateți din rădăcină și grâul. 30 Lăsați să crească împreună până la seceriș. În timpul secerișului voi spune secerătorilor: smulgeți mai întâi neghina, legați-o în snopi ca să fie arsă, iar grâul adunați-l în grânarul meu»”.

31 Le-a mai prezentat o parabolă: „Împărăția cerurilor este asemenea cu un grăunte de muștar pe care un om îl ia și îl seamănă în ogorul său. 32 Acesta este mai mic decât toate semințele, însă, după ce a crescut, este mai mare decât toate legumele și devine copac, așa încât vin păsările cerului și își fac cuiburi în ramurile lui”.

33 Le-a spus o altă parabolă: „Împărăția cerurilor este asemenea cu plămada pe care o ia femeia și o ascunde în trei măsurile de făină până când dospește totul”. 34 Isus spunea mulțimilor toate acestea în parabole și nu le spunea nimic fără parabole, 35 ca să se împlinească ceea ce fusese spus prin profetul care zice:

Îmi voi deschide gura în parabole, voi dezvălui lucruri ascunse de la crearea lumii.

36 Atunci, lăsând mulțimile, a venit în casă, iar discipolii au venit la el și i-au spus: „Explică-ne parabola neghinei din ogor”. 37 El a răspuns: „Cel care seamănă sămânța bună este Fiul Omului. 38 Ogorul este lumea, sămânța cea bună sunt fiii împărăției. Neghina sunt fiii Celui Rău. 39 Dușmanul care a semănat-o este diavolul. Secerișul este sfârșitul lumii, iar secerătorii sunt îngerii. 40 Deci, așa cum se adună neghina și se arde în foc, tot așa va fi la sfârșitul lumii. 41 Fiul Omului îi va trimite pe îngerii săi, iar ei vor aduna din împărăția lui toate scandalurile și pe cei care săvârșesc nelegiuirea 42 și-i vor arunca în cuptorul cu foc. Acolo va fi plânset și scrâșnirea dinților. 43 Atunci cei dreapți vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor. Cine are urechi, să asculte!

Isus propune discipolilor săi trei parabole care tratează despre cele trei tentații ale unei comunități:

- tentația de a fi o comunitate de aleși
- tentația mândriei sau a preamăririi
- tentația descurajării

Pentru aceste parabole Isus preia anumite elemente din natură, precum grâul, muștarul și drojdia, care au nevoie de un proces de creștere progresivă; orice aceleare poate deveni defavorabilă, fatală.

Aceste parabole servesc la a înțelege ce este Împărăția Cerurilor. Această expresie tipică evangheliei lui Matei nu indică Împărăția din Ceruri, ci Împărăția lui Dumnezeu, adică o alternativă la societate, pe care Isus a venit să o propună.

Prima parabolă ne vorbește despre un om care a semănat o sămânță bună, dar noaptea dușmanul îi seamănă neghină. Neghina este o plantă care are semințe toxice și au un efect narcotic. Ei bine, servi se miră că în câmpul domnului este neghină și pun la îndoială bunătatea însămânțării sale și-l întreabă: **oare n-ai semănat sămânță bună în ogorul tău?** și

Stăpânul răspunde: «**Un om dușmănos a făcut aceasta**».

Dar iată pregătit zelul servilor: «**Vrei să mergem ca să o smulgem?**»

Acțiunea lor riscă să fie mai periculoasă decât neghina. Dar stăpânul răspunde: «**Nu, ca nu cumva, smulgând neghina, să scoateți din rădăcină și grâul.**»

Mai apoi va veni momentul recoltei și atunci va fi limpede ceea ce este grâul, care oferă viață, și ceea ce este neghina, care în schimb este toxică și produce moartea.

În cea de-a doua parabolă Isus se desparte de imaginea glorioasă a Împărăției care a fost descrisă de profetul Ezechiel în cap. 17 a cărții sale. Profetul își imaginează un munte înalt iar în vârful acestui munte era un cedru. Cedrul este copacul cel mai frumos, arborele cel mai grandios, numit și "regele arborilor", deci este ceva care atrage atenția chiar și de la distanță.

Ei bine, Isus se detașează de toate acestea și prezintă Împărăția precum un bob de muștar, care este elementul cel mai mic, aproape microscopic, care este aruncat pe câmp. El este cel mai mic dintre toate semințele, dar odată crescut, este mai mare decât celelalte plante din grădină. Atenție la acest particular. Nu este o plantă care crește în vârful unui munte, ci în grădina casei. Arbustul muștarului, pentru că nu se poate vorbi de un arbore, care în momentul dezvoltării sale maxime atinge 2,5 metri cel mult 3 metri. Este o plantă comună care nu atrage atenția. Împărăția lui Dumnezeu, chiar în momentul dezvoltării sale maxime nu va atrage atenția oamenilor pentru spendoarea sau măreția sa.

Dar, având aceste semințe mici, vântul le poartă pretutindeni, și este o plantă care se răspândește pretutindeni.

În final a treia parabolă asupra Împărăției spune: „**Împărăția cerurilor este asemenea drojdiei (cu plămada) pe care o ia femeia și o ascunde în trei măsuri de făină până când dospește totul**”. De ce folosește evanghelistul această unitate de măsură? Trei măsuri de făină sunt aproximativ 40 kg iar această unitate de măsură o regăsim în trei episoade din V.T. care prezintă realizarea a ceea ce se considera imposibil. Este ceea ce oferă Avram și Sara când le este anunțat că vor avea un fiu, cu toate că erau înaintați în vârstă.

Este aceeași unitate a lui Ghedeon care se simte abandonat de Dumnezeu și crede că eliberarea Domnului nu se mai poate realiza deja; și este aceea a lui Ana, mama profetului Samuil care era sterilă și în schimb va avea un fiu. Deci este vorba de situații în care ceea ce părea imposibil devine realitate. Așadar Isus asigură că forța mesajului său este așa și va fi capabil dospească, să fermenteze întreaga lume.

Avem tre parabole, dar singura în care discipoli cer explicații este cea a neghinei, dar nu pentru că nu au înțeles-o, ci este tocmai pentru că au înțeles-o dar nu sunt de accord. Ei sunt animați de sentimente de superioritate, de ambiție, de rivalitate dintre ei, și ca atare nu sunt de accord asupra faptului de a nu fi o comunitate a celor aleși, a celor drești. se apropie așadar de Isus și într-o manieră imperativă îi spun: „**Explică-ne parabola neghinei din oror**”.

Deci este tonul a celor care nu sunt de accord. Și Isus le explică: „**Cel care seamănă sămânța bună este Fiul Omului.** Fiul omului indică Isus în condiția sa divină. **Ogorul este lumea, sămânța cea bună sunt fiii împărăției.** Fiii Împărăției sunt cei care au îmbrățișat acea condiție pentru ca această Împărăție să devină realitate. Și condiția ca împărăția să devină realitate este convertirea, substituirea falselor valori care susțin societatea, pentru a accepta noile valori propuse de Isus, adică condividerea, servirea și iubirea universală.

Neghina sunt fiii Celui Rău, cu termenul "fii" se indică cel care se aseamănă cu tatăl, iar acest dușman Isus îl identifică cu diavolul, care este puterea, dominarea, aparența. **Secerișul este sfârșitul lumii**, mai corect spus sfârșitul acestei epoci, **iar secerătorii sunt îngerii**, adică trimișii Domnului. Iar Isus completează explicând: **Deci, așa cum se adună neghina și se arde în foc, tot așa va fi la sfârșitul lumii**, a acestui timp. **Fiul Omului îi va trimite pe îngerii săi, iar ei vor aduna din împărăția lui toate scandalurile**. Expresia scandal ne amintește de confruntarea dintre Isus și Petru, când Isus îi spune: **Îndepărtează-te de mine căci ești cauză de scandal**. Scandalul se naște din ideea unui mesia triumfător, de succes și care nu va fi cel care se va manifesta în Isus.

Așadar aici se referă la toți cei care doresc triumful, **și pe cei care săvârșesc nelegiuirea**. Expresia apare la acei discipoli care sunt constructori buni de nimic, la care Isus le-a spus: pentru că anunță mesajul, dar nu ca pe o expresie a vieții lor, precum folosirea numelui Domnului. Convertesc pe alți, dar nu s-au convertit pe ei înșiși. Pe aceștia Isus îi consideră ca cei care săvârșesc nelegiuirea, adică cei care nu construiesc nimic.

Iar aici Isus împrumută imaginea profetului Daniel și spune: **și-i vor arunca în cuptorul cu foc**. Care înseamnă distrugerea totală, completă, simbol al morții. **Acolo va fi plânset și scrâșnirea dinților**. Această imagine care indică disperareafalimentării, în limba română putem folosi expresia: a-și smulge părul din cap, care are același semnificat, semn al disperării și a falimentului. Așadar, folosind aceiași expresie din cartea profetului Daniel: **Atunci cei drepti vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor**. Cine alege viața are viață. Aceasta este semnificațiaacestei parabole: cine produce viață intră în deplinătatea vieții, cine este mort și a produs moarte se îngroapă, se adâncește și mai mult în profunzimea morții.